

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 7 października 2009 r.

w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Banku Gospodarstwa Krajowego

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 10 września 2009 r. ustawy o zmianie ustawy o Banku Gospodarstwa Krajowego, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 1, w art. 5b w ust. 1 wyrazy "z budżetu" zastępuje się wyrazami "ze środków budżetu";
- 2) w art. 1, w art. 5b skreśla się ust. 3.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

Uzasadnienie

Na posiedzeniu w dniu 7 października 2009 r. Senat rozpatrzył ustawę o zmianie ustawy o Banku Gospodarstwa Krajowego.

W art. 5b ust. 1 ustawa posługuje się zwrotem "pożyczki z budżetu państwa". Art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych definiuje budżet państwa jako roczny plan dochodów i wydatków oraz przychodów i rozchodów. Z natury planu wynika, że nie można z niego udzielać pożyczki (wbrew brzmieniu np. art. 101 ust. 1 ustawy o finansach publicznych). W ustawie budżetowej ustawodawca używa bardziej adekwatnego wyrażenia: "ze środków budżetu państwa". Dlatego Senat uchwalił poprawkę nr 1.

Ustawa daje ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych możliwość określenia w drodze rozporządzenia warunków i trybu udzielania pożyczek na zwiększenie funduszy uzupełniających BGK.

W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę na wadliwą konstrukcję tego przepisu. Zgodnie z art. 92 ust. 1 zd. 2 Konstytucji przepis upoważniający powinien określać organ właściwy do wydania rozporządzenia i zakres spraw przekazanych do uregulowania oraz wytyczne dotyczące treści aktu wykonawczego. Omawiany przepis nie zawiera w sobie wytycznych dotyczących rozporządzenia, czym narusza cytowany przepis Konstytucji. Ponadto wątpliwym, jest czy zakres spraw przekazanych do uregulowania rozporządzeniem jest wystarczająco precyzyjnie określony.

Po drugie, ani treść, ani uzasadnienie projektu ustawy nie wyjaśniają *ratio legis* tego przepisu. Zakładając, że intencją prawodawcy jest określenie warunków udzielenia a następnie spłaty pożyczki, w tym warunków określonych w art. 127 ust. 3 pkt 2 lit. b ustawy – Prawo bankowe, należy stwierdzić, że przekazanie ministrowi prawa kształtowania stosunku prawnego w drodze rozporządzenia jest środkiem nieadekwatnym do zamierzonego rezultatu. Materia, która miałaby być przedmiotem rozporządzenia jest w istocie materia umowną, a zatem minister może i powinien ją kształtować poprzez odpowiednie klauzule umowne.

Jeżeli przyjąć, że celem tego przepisu jest umożliwienie ministrowi finansów wydania, po zawarciu umowy, rozporządzenia zmieniającego treść stosunku prawnego, to oceniając takie rozporządzenie należałoby uznać je, za niekonstytucyjne. Zmiana treści stosunku prawnego po zawarciu umowy powinna być poprzedzona wyrażeniem zgody obydwu jej stron, t.j. wyrażeniem zgody również przez BGK.

Przy założeniu, że ustawodawca chciałby w drodze rozporządzenia zmienić ustawowy tryb emisji dłużnych papierów wartościowych, rodzą się wątpliwości, czy taka regulacja mieściłaby się w ustanowionej Konstytucją hierarchii źródeł prawa. Na pewno wymagałaby bardzo precyzyjnego określenia przez ustawodawcę zakresu regulacji i wytycznych dotyczących rozporządzenia. Przepis w obecnym brzmieniu nie może być podstawą wydania takiego rozporządzenia.

Wobec powyższego, Senat skreślił omawiany przepis (poprawka nr 2).